

Arrest

nr. 103 145 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Umuahia, Abia State en behorende tot de Igbo etnie. U werd op 7 juni april 1970 geboren in Umuahia en woonde samen met uw moeder in het huis van uw vader in het dorp Umueghu, tegen de stad Umuahia. Uw vader overleed toen u nog klein was. Rond 1998 of 1999 leerde u uw man kennen in Lagos. Hij was een zakenman. U raakte zwanger van hem en hij nam u mee naar uw dorp, waar hij uw moeder om uw hand vroeg en een deel van de bruidsschat betaalde. Hij ging daarna terug naar Lagos en zou later terugkeren om de rest te betalen. Uw moeder gaf het deel van de bruidsschat dat reeds betaald werd aan de dorpingen, zoals dat gebruikelijk was in uw dorp, waar de meeste mensen de traditionele religie aanhingen. Uw man liet echter iets meer van zich horen en de dorpingen vroegen zich af waar de rest van de

bruidsschat bleef. Na een vergadering stuurdten ze een aantal mensen naar uw moeder en zeiden ze dat u zou gedood worden als u uw man niet zou presenteren. Uit angst vertrok u vervolgens naar een vriendin (U.(...)) die in hetzelfde dorp woonde, maar aan de andere kant, wat ver verwijderd was van de plaats waar uw moeder woonde. U beviel er in april 2000 van uw dochter T. Op dat moment verbleef u al enkele maanden bij uw vriendin. Omdat u hoorde dat uw man zich in Griekenland zou ophouden, vertrok u in 2002 naar Lagos en van daaruit begin 2003 naar Griekenland, waar u zich met uw man verenigde en nog twee kinderen kreeg met hem. In 2011 verliet uw man u opnieuw. U bleef er nog enkele maanden in het huis dat jullie samen huurden, maar omdat u de huur alleen niet kon betalen vertrok u eveneens en verhuisde u met uw kinderen naar een vriendin (Z.). Na een verblijf van enige maanden bij Z. besloot u Griekenland te verlaten, omwille van uw medische problemen en omwille van de problemen die vreemdelingen er door de economische crisis ondervinden. U was bang dat uw kinderen er niet veilig meer waren. Op 31 oktober 2012 vertrok u uit Griekenland. U vroeg op 5 november 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u van uw moeder te horen kreeg dat een groep dorpelingen naar haar toe was gekomen om het ontbrekende deel van de bruidsschat op te eisen. Ze dreigden ermee u te doden of uit het dorp te verbannen indien u uw man niet zou presenteren. (zie gehoorverslag CGVS p. 10) Voor zover u weet gebeurde dit slechts één keer (zie CGVS p. 13) en u werd verder nooit persoonlijk aangesproken in verband met het ontbrekende deel van de bruidsschat (CGVS p. 13). Dit incident kan dus bezwaarlijk als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden. Het feit dat u volgens uw verklaringen na het incident meerdere jaren (CGVS p. 8) bij uw vriendin in hetzelfde dorp (CGVS p. 7) kon verblijven, weliswaar ver van uw oorspronkelijke verblijfplaats vandaan (CGVS p. 7), van waaruit u regelmatig uw moeder ging opzoeken (CGVS p. 8) (die nog steeds in hetzelfde huis verbleef (CGVS p. 11)) toont eens te meer aan dat de éénmalige bedreigingen van de dorpelingen, indien ze inderdaad plaatsvonden, niet ernstig waren en dat u ze ook niet als ernstig beschouwde. Indien u werkelijk bang was dat de dorpelingen u iets zouden aandoen, zou men immers verwachten dat u zich minstens buiten het dorp zou vestigen, en er niet meer zou terugkeren om uw moeder op te bezoeken in het huis waar zij de bedreigingen ontvangen zou hebben.

In verband met de dreigementen die u via uw moeder ontvangen zou hebben kan bovendien het volgende opgemerkt worden. U kan zich niet meer herinneren hoe lang nadat uw man vertrok uw moeder de bedreigingen ontving. Evenmin kan u vertellen welke dorpelingen precies bij uw moeder op bezoek kwamen of zelfs maar met hoeveel ze waren. (CGVS p. 13) U haalt aan dat er geen stroom is in het dorp van uw moeder (CGVS p. 13), maar dat is bezwaarlijk een verklaring voor de vaststelling dat u het incident waarbij u bedreigd werd blijkbaar amper besprak met uw moeder. Men kan zich dan ook afvragen of dit incident eigenlijk wel heeft plaats gevonden, in elk geval moet men uit uw gebrek aan interesse voor de details van dit incident opnieuw concluderen dat u de beweerde bedreigingen niet ernstig nam.

In verband met de omstandigheden van uw trouw en het stuk van de bruidsschat dat nog zou ontbreken, kan opgemerkt worden dat u geen enkel idee heeft hoeveel uw man reeds betaalde, noch hoeveel hij nog moest betalen (CGVS p. 12). Ter verklaring stelt u dat het als vrouw niet uw plaats was dit te weten (CGVS p. 12). Nochtans bent u wel degene die met de dood bedreigd werd omwille van het bedrag, men zou dus denken dat u toch graag zou weten welk bedrag uw man nog verschuldigd is. Bovendien, indien u hier inderdaad wordt buitengehouden als vrouw, is het niet logisch dat de bedreigingen toch aan uw adres gericht zijn. Het is immers niet uw schuld dat uw man u verlaten heeft. U stelt dat het traditie is in uw dorp en omdat u daar geboren bent moet u zich er dus van bewust zijn dat er iets moet gebeuren (CGVS p. 13). Deze verklaring volstaat echter niet, te meer omdat u geen namen kan noemen van dorpelingen die de tradities aanhangen (CGVS p. 13). Indien u werkelijk geboren zou zijn in een dorp waarvan een deel van de bewoners de tradities aanhangen en van (christelijke) dorpsgenoten verwachten dat ze die eveneens volgen, zou men verwachten dat u toch minstens dorpsgenoten zou kunnen noemen die de tradities volgen, zeker aangezien sommigen van hen u bedreigd zouden hebben. De lacunes hierboven beschreven tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig aan. U kan niet overtuigen dat de bedreigingen die u vermeldt inderdaad

hebben plaatsgevonden. Ze kunnen u dus ook niet verhinderen naar uw land van herkomst terug te keren.

Gevraagd waarom u niet naar Nigeria kan terugkeren haalt u deze problemen trouwens niet aan (CGVS p. 14). Wel wijst u op uw medische problemen en stelt u dat er in uw land een conflict is tussen moslims en christenen. U legt geen documenten voor die uw medische problemen toelichten. In elk geval dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft uw stelling dat er conflicten zijn tussen moslims en christenen in Nigeria, kan opgemerkt worden dat er inderdaad verschillende incidenten geweest zijn in het noorden en het centrum van het land, maar dat deze niet de proportie van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld aannemen, zoals wordt bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is hervestiging op een andere plek in Nigeria mogelijk voor eenieder die aan lokaal religieus geweld wil ontsnappen. Meer bepaald in de zuidelijke staten kunnen christenen in het algemeen in vrede leven (zie administratief dossier). U toont overigens op geen enkele manier een persoonlijke, systematische vervolging aan ten gevolge van een religieus conflict wanneer u zou terugkeren naar uw regio van herkomst, u weet zelfs niet wat daar de huidige situatie is op religieus vlak (CGVS p. 14).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit geeft u geboorteaktes af van uzelf en uw kinderen, een roze kaart (tijdelijke verblijfsvergunning uit Griekenland) en de Nigeriaanse paspoorten van uw kinderen, welke uw man liet opstellen op de Nigeriaanse ambassade in Spanje. Uw geboorteakte bevat echter geen enkel objectief element (een herkenbare foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document worden bedoeld. Bijgevolg vormt het geen bewijs van uw identiteit, maar hoogstens een aanwijzing hiervoor. Uw roze kaart vormt evenmin een bewijs van uw identiteit, aangezien u verklaarde dat u als voornaam de naam van uw man gebruikte in Griekenland. Als naam staat er E. vermeldt. Dit toont aan dat de informatie op de kaart slechts gebaseerd werd op uw verklaringen, en geen garantie bieden wat betreft uw werkelijke identiteitsgegevens.

Tenslotte geeft u enkele artikels af die de situatie van vreemdelingen in Griekenland beschrijven. Deze zijn echter niet relevant. Aangezien uw asielaanvraag in Griekenland nooit grondig beoordeeld werd (CGVS p. 2, 3), geniet u in dat land geen bescherming en wordt uw asielaanvraag beoordeeld tegenover uw land van herkomst, Nigeria.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3 en 57/6 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 57/6, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij voert aan dat verzoekster niet in staat werd gesteld om zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het CGVS aanhaalt. Aannemelijk is dat de verzoekende partij hierbij het recht op verdediging en op tegenspraak bedoelt.

De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is een administratieve en geen jurisdictionele procedure, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoekende partij.

Daarenboven beschikt de verzoekende partij over een opschortend beroep bij de Raad waar zij haar grieven en middelen ten aanzien van de beslissing van de commissaris-generaal kan kenbaar maken en die in volle rechtsmacht oordeelt over de asielaanvraag.

De verzoekende partij werpt de schending van de materiële motiveringsplicht op. Zij citeert de volgende paragraaf uit de bestreden beslissing (de conclusie): *“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Hierna stelt zij, verwijzend naar deze paragraaf, dat daaruit blijkt dat de bestreden beslissing totaal ongegrond is en de motivering niet afdoende is.

De Raad is van oordeel dat de argumentatie van de verzoekende partij manifest onvoldoende is om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Zij blijft immers vaststeken in het louter ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Bovendien moet de motivering als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De geciteerde paragraaf is slechts de conclusie van de bestreden beslissing die op verschillende pertinente motieven is gesteund, die in hun geheel terecht deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij verwijst naar enkele persberichten, waarvan sommige zonder bronvermelding, die aanslagen in steden in het noorden van Nigeria door islamitische militanten verslagen. Voorts maakt een bericht melding van incidenten tussen christenen en moslims.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van persartikels van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Bovendien handelt de inhoud van deze artikelen over een aantal deelstaten van Nigeria waar verzoekster niet afkomstig van is, noch ooit gewoond heeft. De verzoekende partij wijst er niet op of er aanslagen zijn in de deelstaat Abia, waarvan verzoekster afkomstig is. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt overigens ook niet dat er in Abia enige aanslagen of incidenten hebben plaatsgevonden gedurende de laatste jaren.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij de enige christen was in haar dorp, voor zover haar kennis daarvan reikt. De overige leden van haar dorp volgen het traditionele geloof. Uit haar verklaringen blijkt dat zij niet op de hoogte is van de situatie op religieus vlak in haar regio van herkomst (gehoorverslag p. 13). Voor het overige toont zij op geen enkele wijze aan dat zij in haar geboortedorp gevaar liep als enige christen in een dorp vol andersgelovigen of dat zij enig gevaar loopt voor aanslagen vanwege Boko Haram.

De Raad bevestigt de vaststelling van de bestreden beslissing op dit punt: *“Wat betreft uw stelling dat er conflicten zijn tussen moslims en christenen in Nigeria, kan opgemerkt worden dat er inderdaad verschillende incidenten geweest zijn in het noorden en het centrum van het land, maar dat deze niet de proportie van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld aannemen, zoals wordt bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is hervestiging op een andere plek in Nigeria mogelijk voor eenieder die aan lokaal religieus geweld wil ontsnappen. Meer bepaald in de zuidelijke staten kunnen christenen in het algemeen in vrede leven (zie administratief dossier). U toont overigens op geen enkele manier een persoonlijke, systematische vervolging aan ten gevolge van een religieus conflict wanneer u zou terugkeren naar uw regio van herkomst, u weet zelfs niet wat daar de huidige situatie is op religieus vlak (CGVS p. 14).”*

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS